

Znak velkého Svatého

Tedy poté, co snědli to ovoce,
vynikající zlaté mango,
král a všichni,
kdo ho ochutnali,
toužili po dalším.
Kdyby takto toužili
po osvětlení, bylo by to lepší.
A touha krále po tom ovoci
sítila každým dnem,
až to už nemohl vydržet.
Nemohl spát.
Nemohl jíst nic jiného,
a myslel na mango.
Zamiloval se do vůně manga.
Tak jako zamilovaný člověk,
musí zkoušet způsoby,
jak najít milovanou osobu.
Nakonec se tedy rozhodl
vydat se na vzdálená místa
himalájského údolí,
aby našel ovoce.
Vyrobil tedy vor
a král a jeho lidé se
začali plavit po řece.
Páni!
Jen kvůli jednomu
mangovníku, kvůli mangu
riskovali v protiproudu.
Plavili se proti proudu
a šplhali
do himalájských hor.
A kvůli osvětlení
a vysvobození by to mnoho
lidí nepodniklo.
Nemyslíte si, že je to
legrační? Je to zvláštní!
Ano, lidé to dělají.
Někdy se vydají hledat
zlato nebo dolují
vzácné kameny
a riskují svůj život,
peníze a vše, aby to našli.
Ale ten nejvzácnější kámen
leží v lidském srdci, ale
lidé se neobtěžují ho hledat.
Je to opravdu velice zvláštní.
Později tedy, po dlouhé cestě
po mnoha dnech a nocích,

dorazili do údolí hor,
kde na břehu řeky
rostl mangovník.
Musíte rozumět tomu,
že to, co popisují tyto dvě
věty, není snadné.
Hory a řeky, Himaláje,
byly v té době divočina,
rozumíte?
I když jsem tam byla já,
byla to divočina.
I když tam jdete v létě,
v květnu nebo červnu,
sníh stále pokrývá celé hory.
A cesty jsou vysekané
v kusech ledu,
a hromadami sněhu,
mezi horami
projíždějící autobus,
vypadá jako mravenec,
plazící se mezi
velkými horami, ohromnými
skalními srázy, asi tak.
A když se přihodí,
že jdete pěšky, je to hrozné.
Musíte procházet velice
úzkými a
nebezpečnými cestičkami.
Uklouznete-li jednou,
budete rozdrnceni, protože
útesy jsou velice,
velice hluboké,
a kopce jsou velice kluzké,
pokryté ledovci.
A nejste-li opatrní,
kdykoli uklouznete.
Proto, když někdo přežije
a vrátí se z takové pouti,
do tak svatých, vzdálených
a vysokých hor,
a vrátí se do města nebo
mezi obyvatele,
lidé se jim budou klanět,
budou si myslet, že jsou
velice svatí, a že je bozi
ochraňovali, aby se mohli
bezpečně vrátit
a „v jednom kuse“.
A že se z nich nestal prach.
Nevrátili se v zavařovače,

ale po svých.
Teď si tedy, po mnoha dnech
plavení, cestování,
dnem i nocí
do himalájského údolí,
musíte představit to trmácení
a potíže, kterými ten král
a jeho ministři museli projít,
aby hledali mango.
Nejsou tam silnice,
žádné vydlážděné cesty.
Ani koně se na mnohá místa
nedostanou.
I kdyby si tedy král
s sebou vzal koně,
nemohl by na něm jet.
Kůň by uklouzl a zemřel.
Není zvyklý na tyto úzké
cestičky a kluzké
horské ledovce.
Himaláje jsou velice
náročným místem,
kam se vydat, obzvlášť
na taková svatá místa
a odlehle oblasti,
kam lidská duše nevzkročí.
Nebo tam vkročí v létě
když jdou na pouť,
ne více.
Jen v létě, pár měsíců,
dva, tři měsíce.
V zimě jsou cesty
pokryté sněhem
ve vysokých vrstvách,
nikdo tam nemůže cestovat.
A ti, kdo tam bydlí,
musí na zimu pryč
a vrací se zpět v létě.
Jen nějaké
vojenské jednotky,
když tam budou umístěny
se zásobami potravin,
vydrží celou dlouhou zimu.
To je důvod,
proč mnoho jogínů a Mistrů
má v oblíbě Himaláj.
Můžete-li si s sebou vzít
dostatek zásob potravin,
na celý rok
nebo alespoň zimu,

můžete tam zůstat.
Vykopete si ve sněhu díru
a zahřejete se tam
jako Eskymáci.
Můžete nechat žhnout
oheň celý den,
pak bude
ve vaší jeskyni teplo.
A někdy někteří Mistři
zůstávají v jeskyni přes zimu
a sníh z venku pokryje
celou jeskyni.
Nikdy se tedy nedostane ven.
Jako Milarepa.
Zůstal tam přes zimu,
a jedl to,
co bylo v jeskyni k mání.
Nebo si uděláte zásoby.
V Himálaji
si nemůžete udělat takové
zásoby, jako u vás v kuchyni.
Promiňte, nepředstavíte si to.
Jediné co máte, jsou možná
suché fazole mungo,
nebo jiný druh fazolí
a rýže.
A budete vařit ve vodě,
kterou rozpustíte ze sněhu
v kastrůlku na ohni.
To je vše.
A nějakou sůl, možná.
Fazole mungo
jsou velice výživné.
To je hlavní potravina
lidí v Indii,
zvláště praktikujících
v Himálaji.
Kdybyste tam jeli,
neočekávejte, že byste tam
měli tofu,
tři kusy na jednoho.
Ne, ne, ne, ne.
Je velice obtížné
vytáhnout vlastní tělo
do takové odlehle oblasti,
kde vás nebudou žádní lidé
vyrušovat, natož,
abyste nesli hodně věcí.
Protože musíte mít
své oblečení,

přikrývku a tyč,
nějaké nádoby a takové věci,
to nezbytné minimum.
Když jsem byla v Himálaji já,
nejdříve jsem toho měla
hodně, všichni kolem vás
nesou velká zavazadla, víte?
Lžiči, vidličku, hůlky,
porcelánové talíře,
cokoliv z kuchyně,
velký spacák
a hodně oblečení.
A jak jsem postupovala výš,
věci ubývalo.
Nemohla jsem to unést.
Nakonec, ještě jsem nebyla
na vrcholech Himaláje,
ale jen v polovině cesty,
s jedním spacákem,
jednou tyčí, na které
jsem měla spacák.
A jeden svetr,
velice tenký kašmír, velice,
velice tenký, jako papír.
A dvoje bílé šaty,
dva páry bílého oblečení,
jako tunika,
dlouhá, která vám zakryje
záda a kolena.
A pak kalhoty, to je vše.
Dvoje, jedno jsem vyprala
a nosila to druhé.
To bylo vše.
Nic víc jsem nemohla nosit.
A všechny ty kuchyňské
potřeby – nerezový hrnek
a stříbrnou lžičku,
vše jsem cestou zanechala.
Původně jsem měla obě,
lžičku i vidličku,
ale později jen jednu.
Nejdříve jsem měla kovový
hrnek na pití vody, čaje atd.
A jiný takový táč
trochu silnější,
na přípravu placek
a na rýži, jídlo a zeleninu.
Ale později jsem se zbavila
toho hrnku i vidliček.
A pak jsem měla už jen

toto,
na čaj, na rýži, na placky,
na vaření, na cokoliv.
Protože to těžklo a těžklo,
nedovedete si to představit.
Měla jsem tedy jen jedny
sportovní boty,
dva páry ponožek
a dvě tenké bavlněné plachty.
To bylo vše.
Nic jiného jsem neunesla.
Nevěřila jsem, že můžete jít
na pouť, a jiní lidé
vás musí nosit.
Co je to za zásluhy?
Chtěla jsem, aby byl
Bůh pohnut mou zbožností,
tak jsem šla pěšky.
Ale mnoho Indů
jelo na koních,
až tam, kam se koně dostali.
Nebo měli lidi, kteří je
nesli na zádech, nebo je nesli
na sedačce? Ano?
Čtyři lidé drží čtyři strany
a vy sedíte uprostřed.
Ano, ano, ano.
Mnozí lidé,
když mne viděli jít takto,
samotnou, mysleli si,
že jsem velice svatá.
Ano, mé oblečení se časem
stalo „svaté“,
mělo mnoho děr a mé boty
měly díry také.
Považovala jsem to sama
za... ano, bylo to jistým
způsobem velice „děravé“.
A jelikož jsem chodila sama
v jednom tenkém oblečení,
mysleli si, že jsem velice
svatá, když vydržím ten
chlad. Protože oni byli
na koňském hřbetu
zabaleni do deky
a na sobě měli tlustý svetr
a to všechno.
Ale já jsem měla jen něco
jako bavlněné pyžamo.
Na chůzi.

Ale je to velice slušné,
upevnila jsem si to tady
jako čínský límeček,
velice slušné a dlouhé.
Když jsem takto kráčela,
lidé si mysleli,
že jsem velice svatý člověk,
ale vlastně to tak nebylo.
Když chodíte, potíte se,
jak vám může být zima?
Já jsem se potila, protože
cesta byla velice obtížná.
Není to tam rovné, jako tady.
A není to
vydlážděné kameny.
Někdy musíte vyšplhat
na skálu
a pak se vyhnout pastem
a kluzkým skalám.
A všechny cesty nejsou
dělané na vysoké podpatky.
Musela jsem nosit jen
jeden pár sportovních bot.
A přesto, sníh,
studená voda se vám
dostane do bot.
Když jsem tedy někam
dorazila, nohy jsem měla
rozmočené a ztuhlé.
A když nikde není oheň
abyste se zahřáli,
pak tak zůstanete mnoho dní
a velice to bolí.
Já jsem oheň neměla,
ale když jsem viděla
nějaké lidi,
kteří si dělali někde oheň,
přisedla jsem si a vysušila
jsem si tak oblečení.
A bylo to v pořádku,
přežila jsem, žádný problém.
Jen abyste věděli,
že je to v Himálaji
opravdu takové.
Není to jen, že řeknou:
„Och! Cesta trvala
mnoho dní a nocí.“
A oni dorazili.
Není to tak snadné, protože
na cestě nejsou čajovny

nebo restaurace,
nic takového.
Musíte si vzít vše s sebou.
Vezmete si tedy jen
mouku a sůl,
abyste udělali placky
a pak je jíte a zapíjíte
vodou z Gangy.
To je pro vás nejlepší.
Pak nemusíte nosit
moc věcí, protože jste-li
tak malí, jako já,
nemůžete unést ani
fazole mungo.
Jsou moc těžké.
A v Himálaji je velice obtížné
fazole mungo uvařit.
Vzduch je tam velice řídký.
Vaříte celý den
a ono se to nevaří!
Uchýlila jsem se tedy ke
konzumaci syrové zeleniny,
všeho, co jsem v Himálaji,
když jsem tam byla, našla.
A někdy, někde jinde
najdete kráček
s potravinami,
ale velice skromný.
Vezmete si například
čtyři pytlíky sušenek,
balíček čaje,
sypaný čaj, a to je vše.
Když obslouží dva, tři lidi,
jejich zásoby končí.
To je supermarket
v Himálaji.
Mají asi kilo mouky,
aby udělali placky
možná pro deset lidí.
Dva lidé si dají
každý dvě placky
a je to.
Musíte počkat do zítřka,
až jim někdo přinese zásoby,
a pak vám pravděpodobně
zase uvaří.
I když máte peníze,
nemůžete si koupit,
co chcete.
Přijdete-li pozdě

a ostatní lidé v tom obchodě
už jedli před vámi,
pak máte smůlu.
Protože jsou to malé horské
obchůdky s potravinami,
nemají peníze, aby
koupili velké zásoby
a měli je tam pro vás.
A Indové věří
v čerstvé potraviny,
chodí nakupovat
zeleninu každý den.
Nemají lednici.
Nevěří jí.
Nejspíš o ní nikdy neslyšeli.
Lidé v Himálaji
jsou velice jednoduší.